

Crònica

ho córrer...) més enllà de l'àmbit administratiu on el català és la llengua pròpia. A Saragossa ho han fet i a Madrid també ho faran. Amb els Altaria no passava. I l'Euromed diferència català i valencià. Amb Iberia, si vas al País Basc el català només se sent al sortir i el basc només a l'arribar. Això si tens sort que l'hostessa es recordi de pitjar el botó!

S'aixeca un del seguici i l'exministre li diu: "Oye, Juan Carlos (en sentir Juan Carlos, foto un bot), si consigues que nos traigan más cerveza y vino te hacemos la ola, tío". Al cap de poca estona s'acosta un cambrer amb cervesa, una ampolla petita de vi de la Ribera del Duero Condado de Oriza i aigua. "Les cambiaré las copas porque este vino es distinto", diu el cambrer. "No hace falta", contesten. Tots són amables. El cambrer diu que és votant del candidat. "Y tú, ¿cómo ves las elecciones?", li pregunten. "Muy parejo", contesta el noi, a qui se li dibuixa un projecte de barbeta a la cara i aguanta la safata amb seguretat. El candidat, a tall d'excusa, li fa una confidència: "Los medios nos han hecho un campañón en contra nuestra". "¿Qué tal trabajáis aquí?". El cambrer, envalentit, sap que viu el seu minut de glòria. "Si va completo es imposible atender adecuadamente, somos dos y dos para este vagón y el otro". "Claro, claro", diu el candidat. "Oye, ¿me traerás un

whisky con mucho hielo?".

"Presidente -diu l'exministre-, hemos de cuadrar agendas. Tenemos lo comprometido con los medios, Gerona, Valencia... Y hemos de decidir qué hacemos con la entrevista ésa. ¿La dejamos para el jueves?". "Para el jueves, imposible. O se la damos el martes o no se la damos... Pero es que..., si es que el martes tengo dos mítines, tres radios, un viaje... ¡Yo no puedo hacer todo esto!". diu el candidat. L'exministre salta com una bala: "Si alguien puede eres tú. Después de lo que llevas encima esta semana, puedes con todo. ¿Y el jueves?", insisteix. "Tienes Valencia y Teruel, el jueves". Un assistent de l'altre cantó del passadís, que, assegut al braç de la seva butaca, segueix atent el diàleg, intervé: "El jueves tarde hemos de estar en Teruel y en Valencia, pero ahora, Valencia-Teruel es todo autovía. En hora y diez llegamos". "Hora y cuarto", conclou l'exministre.

Sona la musiqueta d'un mòbil. Se sent la veu de la Piluca que explica a algú que el candidat li ha regalat una polsera. Arriba el cambrer amb un flasconet de Chivas i molt de gel. Quatre glaçons. Els il·lustres viatgers continuen planificant la setmana. "Oye, en Gerona, voy a un hotel, estoy un rato y me largo". "Sí, sí", diu l'assessor. "Montamos un aperitivo con cuatrocientos y a correr".

"Así te vas antes a Barcelona", intervén l'exministre. "¡Ah! Tenemos aquello de Sant Cugat", diu, de cop i volta, el candidat. "Sant Cugat, ¿dónde está?", pregunta. "A la entrada de Barcelona, dirección norte", diu, amb seguretat, l'exministre.

De Girona a Sant Cugat

L'assistent, discretament present, eficient, competent, diligent i amant telefona a algú. Tot el vagó sent una veu delitosa d'informació: "Oye, ¿dónde está Sant Cugat? No sé, tú, por ejemplo, del Juan Carlos a Sant Cugat, ¿cuánto hay, media hora? Y luego, espera, si voy de Gerona en dirección a Barcelona, ¿puedo encontrar entrada por Sant Cugat? Vale, pues vale, venga, estupendo. Besito...". "Besito" ho ha dit en to guai, de col·lega enrotllat. De compí.

"¿Qué te ha dicho?", pregunta l'exministre, mentre arriba un altre cambrer amb una altra ampolla de vi. No caldrà, el noi no sabia que els viatgers ja estaven servits. "Ahora mismo se lo retiro todo", diu, servicial, el cambrer. "Muchas gracias", fa l'exministre. Ve un carretó i aixafa una americana que havien deixat al braç de la butaca penjant amb una minivideocàmera JVC a terra. "Lo siento", diu el cambrer, enrojolat, mentre, ràpidament, mira de desparar la taula.

1. Molts dels que viatgen amb el tren d'alta velocitat aprofiten l'estona per treballar amb els seus portàtils

■ MIQUEL ANGLARILL

2. El lavabo d'un dels trens, net, el dia de la inauguració de la línia entre Barcelona i Madrid

■ M.A.

3. Joaquim Maria Puyal i el tècnic de Catalunya Ràdio Joan Gelabert a la cabina de transmissions durant un partit

■ AVUI

De postres, demano un iogurt. No n'hi ha, tot i que està anunciat al menú. Em porten fruita tallada a trossets petits però sense pelar. Em sembla de mal gust. Demano cafè. "No sé si tendremos tiempo, señor, de pasar los cafés", em diu, justificant-se, una hostessa que se m'ajup al costat mentre desfa la safata. Unes campanetes sonen al vagó. No és cap mòbil. És l'ordinador del candidat. Un Samsung versió mini, ultraportàtil. Hi veu un anunci electoral que emetran l'última setmana de campanya. És d'algú que diu que és una votant decebuda de la política del candidat rival. L'anunci li ha agradat al candidat (al nostre, vaja al nostre, al que va amb nosaltres, al rival del rival). "Ése es bueno", sentència. Com que s'han endut la safata del menjar i ara no hi ha impediments per a la lliure circulació, una altra senyora s'acosta al candidat. "Perdona que no me levante, pero es que estoy...", es justifica. Un parell de nois li demanen fer-se fotos. "Mamá, tú no vayas que tienen que trabajar para ganar!", diu la Piluca.

El tren passa puntual per Lleida i, quan ens acostem a Saragossa, deso els meus papers i sec on em correspon

El cambrer s'acosta amb el carretó dels cafès. L'exministre diu: "Un whisky". "Y yo, otro", diu el candidat. "¿Nos partimos éste?", proposa l'exministre. "Vale, pero ponme más hielo". "Oye, después de eso, al tío éste de la radio se lo voy a decir. Se va a quedar jodido. Ya lo verás". Algú del grup comença aleshores, en sentir això, a cantar. Amb música de Guantanamera diu: "¡Otro debate! Queremos otro debate. Otro debate. Queremos otro debate". Miro, mig avergonyit, d'esquerra a dreta i veig que els ulls de la dona del candidat estan clavats on sóc jo. Què he fet? Què deu mirar? M'adono que estic llegint diaris en català. És això el que li crida l'atenció? O, potser, la meua actitud tan indiferent, en aparença, de tota l'estona? Se sent un altre "clinc, clinc, clinc, clinc...". "Hola, es que se ha cortao...". El candidat, mentrestant, parla amb el seu equip. Sembla inspirat. Dóna instruccions. "Ruido para tapar, ruleta rusa y algo sobre talante, esos son los conceptos que, a partir de ahora, hemos de desarrollar. Hemos de avanzar con cuidado de la incertidumbre".

Un cafè com a la Castellana

Ens porten un cafè. El meu amb llet. Ja no recordava que, a Madrid, si vull un cafè, he de demanar "Un solo" i aquest vagó de l'AVE és com si fos a la Castellana. La veu de Renfe anuncia que ja som a Madrid Atocha. Hem arribat a l'hora. Potser una mica abans. Un periodista, que va d'intel·lectual, ve de l'altra punta del vagó per estrènyer la mà al candidat. "Os había visto hace rato, pero no os he querido molestar y he esperado a llegar a Madrid para saludaros".

Baixem tots de l'AVE. Un Audi negre espera el candidat i la seva dona. Al Citroën blau, hi puja l'escorta. Jo me'n vaig xino-xano pensant en els neguits que envolten els que festegen el poder. ■